

Sny z mládí

Ana Otte, Němka, která se narodila ve Slezsku (nyní Polsko) a vystudovala lékařství na universitě ve Frankfurtu, žije od roku 1971 ve Valencii. Zde si vzala španělského chirurga. Je vdovou, supernumerářkou Opus Dei, a má tři děti.

19.03.2007

*Ana Otte je spoluzakladatelkou
Institutu přirozeného plánování
rodičovství ve Valencii (IVAF),
profesorkou Institutu Jana Pavla II. ve*

Valencii, lékařkou v nemocnici v Saguntu a autorkou několika knih o sexualitě a rodinných vztazích. Zajímá se o rodinu, učí o významu ženské plodnosti a věnuje se hudbě: je varhanicí a sbormistryní dětského sboru.

Poznala jsem Opus Dei ve škole v Guadalaviar. Tehdy mi manžel navrhl, abychom tam vzali naše dvě dcery. V Německu jsem nikdy o Opus Dei neslyšela. Dcery začaly studovat právě v době, kdy se slavilo 25. výročí založení této školy. U příležitosti slavnostního aktu, který se konal v divadle Teatro Principal, byli rodiče vyzváni, aby se stali členy orchestru, pokud umí hrát na nějaký nástroj.

Já jsem přišla se zobcovou flétnou a spřátelila jsem se s profesorkou hudby, Emílií Badía, která vystupuje v pořadech o koledách pořádajících se ve škole každý rok.

Od té doby, co jsem poznala Opus Dei, se můj duchovní život stále prohlubuje. Opus Dei připomíná současným věřícím, co už dobře chápali první křesťané: pracovat s důvěrou, každý ve svém zaměstnání, jednat s druhými s láskou a být si navzájem oporou, vše sdílet, být sjednocen s ostatními při slavení eucharistie a bojovat o svatost. Jinými slovy snažit se, abychom dělali Bohu radost.

Když jsem byla mladá, měla jsem ráda literaturu, jazyky, hudbu, sport... Měla jsem schopnosti ke studiu a myslela jsem si, že svět mi bude ležet u nohou... Potom, díky rodinným důvodům, se vše zkomplikovalo a nadšení opadlo. Ještě se mi podařilo udělat kariéru, poznala jsem svého budoucího manžela, vzali jsme se, a on mě dovedl do Valencie, i když mě to bolelo, protože mám Německo velmi ráda.

Musela jsem si obnovit lékařský titul zkouškou na lékařské fakultě ve Valencii, zvyknout si na způsob života ve Španělsku v sedmdesátých letech, který neměl nic společného s moderním Španělskem dneška, a starat se o svou rodinu.

Měla jsem všechno: práci, dům, dobrou rodinu...; ale toužila jsem po něčem větším. Ke změně došlo, když jsem vstoupila do Opus Dei. I když jsem z vnějšího pohledu dělala totéž, uvnitř, díky tomuto povolání, jsem začala žít každodenní život jinak. Všechno získalo jinou barvu, jiný rytmus, bylo to něco hlubšího a uklidňujícího.

Když se mě lidé ptají, jaký vliv má na můj život Opus Dei, odpovídám: při hledání svatosti. Vzpomínám si, že když mi bylo třináct, viděla jsem film „Panna Maria Fatimská,“ a myslela jsem si, že by se mi líbilo být svatá jako ta pastýřka, která byla tak

krásná. Měla jsem touhu po svatosti, ale nevěděla jsem, jak ji uskutečnit. Objevila jsem to až později, když jsem poznala Opus Dei.

Zjistila jsem, že když člověk pracuje pro Boha, Bůh pomůže a znásobí jeho čas a umocní jeho schopnosti. Člověk objevuje vlastní možnosti, které dříve neznal.

Například jsem se naučila organizovat lépe svou práci a využívat čas, když se čeká ve frontě v obchodě, na autobus, na prohlídku u lékaře nebo v kadeřnictví. Vždy se můžeme modlit, něco dobrého si přečíst nebo si s někým popovídat. A vždy je to k užitku, pokud to nabídneme Bohu. Přináší to mír a pokoj.

Mám tři děti. Nejstarší Anabel, která studovala filosofii a je numerářkou Opus Dei. Odjela do Kazachstánu, aby zde začala apoštolskou práci Opus Dei a nyní bydlí v Německu v

mezinárodní koleji v Kolíně. Silvia, prostřední, je také numerářkou, která následovala své rodiče: studuje lékařství a pracuje nyní jako rodinná lékařka v nemocnici v Sagunto.

Nejmladší Carlos dokončuje studium marketingu a je „rockerem:“ rád skládá hudbu, hraje velmi dobře na kytaru a nahrál desku. Chce si založit studio, oženit se a být dobrým otcem rodiny.

Jsem lékařkou analytičkou a pracuji již více než 25 let ve státní nemocnici. Mám na starosti laboratoř první pomoci, která je nejvíce problematická, protože se zde střídají směny, a také další laboratorní oddělení. Snažím se pracovat dobře, dbát na maličkosti, studovat novinky v oboru, jednat ohleduplně s personálem...

Mí spolupracovníci pracují velmi dobře, velmi odpovědně a všechny tyto věci mají na srdci s tím rozdílem,

že někteří takto nejednají kvůli Bohu a pro Boha, ale pouze z lidských důvodů.

Kromě práce v nemocnici se věnuji mnoha dalším věcem. Například se zaměřuji na osvětu, jak zlepšit společenské uznání plodnosti (a přirozených metod plánování rodičovství) a vyučuji o tom na Institutu Jana Pavla II. Účastním se předmanželských kurzů v kostele San Juan del Hospital a vedu chór mladých, který zpívá na slavnostních mších. Kromě toho hraji o nedělních mších na varhany. Víím, že je toho hodně, ale člověk získává hodně zkušeností a vše se nakonec vydaří.

Do některých z těchto aktivit jsem se pustila s nechtím, ale potom jsem viděla, že mi Bůh právě v nich požehnal. Nyní můžu říci, že jsem šťastná a že se v mém životě uskutečnily právě ty věci, o kterých jsem v mládí snila.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/
sny-z-mladi/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/sny-z-mladi/) (05.08.2025)